

Parells i senars

–Ei, Jordi!... Què m'expliques? Com et va es nou any?

–Ei, Xicu!, molt bé, home. I a vosaltres? No us han entrat pas ganes de fer-hi alguna novetat, al castell, en vistes a l'estiu d'aquest any tan maco?

–I per què m'ho dius, això?

–Home! que no ho veus que aquest 2002 és un any molt maco?

–Jo no he vist mai que els anys puguin ser macos o lletjos. Mira que en sou els de Barcelona! També als anys els dieu allò de "que macu..."? No us estranyeu, doncs, si sa gent quan parla de vosaltres us diu *quemacus* –digué en Xicu sense veure per on anava en Jordi.

–No em faràs pas sortir de polleguera amb això del *quemacu*. Ja saps que a mi no em fa res que em diguin que sóc un

quemacu. Però, ¿que no t'adones que aquest any 2002 és un any molt maco?

–Però, em vols dir d'una vegada què li trobes a aquest any perquè sigui tan maco? –digué en Xicu començant a posar-se nerviós.

–Que no ho veus que és un any capicua? –féu finalment en Jordi.

–No em facis pas riure. I què és això de ser capicua?

–Ara no et facis l'orni. Tu ja saps que un número és capicua quan se'l pot llegir començant pel davant o pel darrera –féu en Jordi tot escaldat.

–Home, així tots es números en són, de capicua.

–No. Només són capicua aquells que donen el mateix valor llegint-los començant pel cap o per la cua. I sàpigues que la paraula capicua és ben catalana i ha estat assimilada per altres idiomes, com ara el castellà.

–Mira, Jordi: el que jo tinc molt clar és allò d'estar capiculat. Com ses sar-

dines dins sa llauna. Ja ho saps, tu, què és, estar capiculat? I m'estranya que es castellans vulguin fer servir cap paraula de ses nostres.

–Però això no té res a veure amb els números. I no comencem a enredar, ¿eh, Xicu? Que em penso que m'estàs prenent el pèl. I és veritat que en castellà també se'n diu capicua d'un número com el 2002.

–No, home, no. És que jo, en es números, només hi veig si són *pareis* o *senars*. Però sí que voldria que em diguessis perquè t'agrada tant aquest any capicua.

–Bé, ara ja ha passat la fal·lera

–No, no ho era perquè llavors podies comprar el bitllet següent, que era capicua. És clar que hi havia cobradors malcarats que, si volies el capicua, havies de comprar dos bitllets per fer un sol trajecte.

–Mare de Déu, Jordi! Que en sou de daixonses els de Barcelona...

–Però Xicu, que no veus que no tornarà a haver-hi un altre any capicua fins el 2112? Ni tu ni jo en veurem cap més, d'any capicua, home.

–Sí, és veritat. Però també ho era el 1991 i ningú me'n va fer adonar.

–A més, Xicu, aquest 2002 és un any maco perquè comença l'euro i perquè serà el primer any que ningú haurà de fer la mili.

–Mira, noi. Ara sí que m'has convençut. Per aquestes dues coses sí que tens raó i jo també trobaré maco el 2002. Però pel fet

de ser capicua...

–Doncs la cosa té la seva gràcia, t'ho miris com t'ho miris...

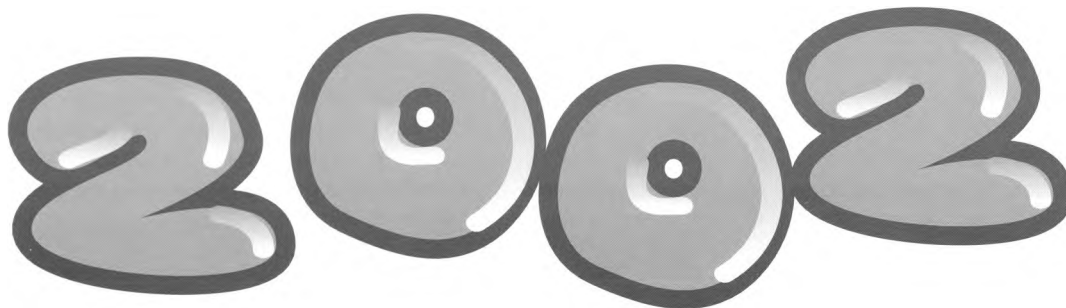
–Doncs mira, Jordi: de la manera que tu t'ho mires té molts *fallos*.

–Què vols dir que té *fallos* –digué en Jordi tot espolsant-se una mosca.

–Vull dir que això del 2002 només val per a alguns cristians. El meu amic Mohamed sempre em diu que ara estem a l'any 1423, si no m'equivoco; i també m'ha dit que aquest any no és el 2002 ni per als jueus, ni per als xinesos, ni per als budistes, ni per als indis, ni per als japonesos, ni tan sols per als catòlics abissinis. Ja ho veus, Jordi!

–Carai, Xicu! M'has deixat ben garratibat! Els begurencs aviat sereu gent de *cuidado*!

–Mira, Jordi, saps què et dic? el de sempre: puja aquí dalt i balla.

dels capicua. Però el meu pare m'ha explicat que, a Barcelona, fa temps hi havia molta gent que tenia aquesta mania i en feia col·lecció. Els bitllets dels tramvies portaven un número i molta gent feia col·lecció de bitllets capicua.

–Ho trobo una ximpleria.

–Sí, és clar que ho es. Però s'ha de pensar que llavors no passava mai res, no hi havia televisió, les ràdios i els diaris estaven censurats... La gent es distreia fent aquestes coses... I a més dels capicua hi ha via les "llàstimes". Les "llàstimes" eren aquells bitllets de tramvia que portaven el número següent al d'un capicua. Quan el cobrador el donava, el viatger deia: "¡quina llàstima!". També se'n feia col·lecció, de "llàstimes".

–I si el cobrador et donava el número anterior d'un capicua, no era una "llàstima"?